

A napi igék között ott van Naamán története (2Kir 5,1–15) és ez is. Két katonatiszt, mindkettő gyógyulást kér egy-egy gyógyíthatatlan betegségből. Az egyik Isten emberéhez igyekszik, a másik magához Istenhez – Isten Fiához.

Naamán is tudja, hogy ember nem képes meggyógyítani, mégis emberi módon, embereken keresztül próbál intézkedni. A királyokon keresztül – miért? Mert eddig mindent megoldott a hatalom segítségével. „Hatalom alá vetett ember” ő is, mert a király a „főnöke”, de úgy gondolja: a hatalom eszköz, hogy őt kiszolgálja. Meg is fizetné ezt a „kiszolgálást”.

A római százados is hatalomról beszél. Tudja, milyen az, amikor valaki parancsol: nem lehet nem megtenni. De nem a feletteseihez megy, nem a császárhoz. Jézushoz megy, és amit mond, abból kiderül: biztos benne, hogy Jézusnak van hatalma erre is, és mindenre. Nem azt mondja: „ha lehetséges neked valami”, hanem azt: „csak egy szót szólj, és meggyógyul”.

Ez a bizonyosság nem abból származott, amit szemmel láthatott Jézuson. Ő szemmel láthatóan „csak” egy zsidó tanító volt. De nem sokkal ezelőtt mondta el a hegyi beszédet, ahol sokan hallották, hogy „úgy tanít, mint akinek hatalma van” – és úgy látszik, hogy ezt nagyon gyorsan elmondták másoknak is. 8,1-4: a leprás is Jézus hatalmára hivatkozik: „Uram, ha akarod...”, és Jézus igazolja: „akarom, tisztulj meg”.

A százados a hitét vallja meg Jézusnak: hiszi, hogy Ő mint Isten parancsol, uralkodik. Hiszi, hogy az Ő parancsára az is meglesz, ami lehetetlen. Ez az a hit, ami megtart: hogy Jézust Istennek vallom. Hogy hiszem, hogy Ő meg tud tisztítani, meg tud gyógyítani engem is – abból, amiből más nem: a bűnből. Meg tud szabadítani a megkötözöttségből: meggyógyítja azokat, akik az ördög hatalma alatt vannak (ApCsel 10,38).

Ennek a hitnek kell ott lennie az imádságom mögött, a beszédem, a cselekedeteim, a döntéseim mögött. Amikor valakinek a megtéréséért imádkozom, és azt mondom: „Uram, neked van erre hatalmad...”, akkor olyan hatalomra hivatkozom, aminek én is alá vagyok vetve. Akkor vallom meg igazán, hogy hiszek Jézus hatalmában, ha engedelmeskedem neki. Akkor az imádságban is, a cselekedeteimben is az Ő akarata lesz az első – és nem az én akaratom. Akkor elismerem, hogy Ő velem is azt tehet, amit akar, és ha Ő nekem azt mondja: tedd ezt, akkor megteszem.

„Ilyen hitet Izráelben sem találtam” – Jézus keresi bennünk a hitet. Azt, hogy amit hallottunk róla és tőle, azt komolyan vegyük. Azt, hogy megtegyük, amit mond; hogy engedjük, hogy Ő cselekedjen, és félreálljunk a magunk cselekedeteivel, reakcióival, véleményével. Hogy valamilyen problémára ne a magam „racionális” eszével válaszoljak: így lehet (vagy nem lehet) megoldani, hanem tudjam azt mondani, amit Jézus akar mondani. Hogy ha biztatok, vigasztalok valakit, azt Isten világos ígéje, ígéretei alapján tegyem, ne saját érzésekből.

Csak erre mondja: „legyen neked a te hited szerint” – mert ez a hit Istent dicsőíti, Őt mutatja meg a világnak.

A százados jól látta, hogy ki Jézus, és azt is, hogy ki ő. „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj.” Én sem vagyok méltó rá. Isten Fia mégis a „hajlékunkba” jött, amikor a földre született. Belénk költözött, amikor hallottunk róla és engedtünk neki. Arra sem voltam méltó, hogy meghaljon értem, arra sem, hogy az Övé legyek, arra sem, hogy Ő vallást tegyen rólam – de megteszi, ha én is vallást teszek róla.

„Nem vagyok méltó”, és „csak szólj egy szót” (és megteszem): ez a mi részünk. „Legyen a te hited szerint”: ez az, amit Jézus tesz bennünk. Ha megvan bennem az alázat és az

engedelmesség, akkor Ő teszi meg azt, amit mi hitből kértünk, Ő teszi teljessé, áldottá, amit hitből cselekedtünk. És közben egyre jobban látjuk, hogy az alázatunk és az engedelmességünk is valójában az Ő alázata és az Ő engedelmessége, aki „megalázta magát és engedelmes volt mindhalálig”.

Mt 10,32–33

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”